

σάν νά ζητοῦσε τὸ δαιμόνιο — λές καί ἦταν
μπεκάτσα νά τὴν κτυπήσῃ στό φτερό — ση-
μάδεψε, καί ἓνα μπάμ! ἀκούστηκε ἀπ' τὸ
τουφέκι. Τὸ ξαναγέμισε ἄλλες δυὸ φορές καί
ξανακτύπησε τὸ φανταστικό δαιμόνιο.

— Σὺ Κύριε! ἐψιθύριζαν ἡ θεοσεβούμενες
χωρικές.

Στὴν τρίτη τουφεκιά, ἀμέσως, ἀκούστηκε
ἓνα: "Α α α χ! τῆς Ἀσήμες, σάν νά ξαλά-
φρωσε ἀπὸ κάποιο βάρος ποῦ τῆς ἐπλάκωνε
τὴν καρδιά. Καί τὴν ἴδια στιγμή, ἐκεῖ ποῦ
φαινότανε τοῦ πεθαμοῦ, ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς,
σηκώθηκε δλόρθη, φρέσκη-φρέσκη, γελαστή,
καί ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς!

— "Ἐλα, Παναγιά μου! Σὲ καλὸ μου. Μοῦ
πέρασε.

— Τᾶειδες, κοπέλλα μου, μοῦ εἶπεν ἡ γρηοῦλα. Σοῦ τῶλεγα καί
δὲν τὸ πίστευες! Μὰ ποῦ τὰ καταλαβαίνετε σεῖς ἡ γραμματιζού-
μενες αὐτὰ τὰ πράγματα, ποῦ εἶνε ἀπὸ θεοῦ!

— Τᾶειδα, κυρά Παγώνα! Ἐχεις δίκιο, τῆς εἶπα.

Καί ἔφυγα ἀποσβολωμένη μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ὑποβολῆς. Καί
ἐσυλλογιζόμουν: πότε τάχα θὰ ξεκινήσῃ ὁ πολιτισμὸς ἀπὸ τὴν
Ἀθήνα, ὥπλισμένος μὲ ἓνα ἄλλου εἴδους πολὺκαννο, νά σκοτώσῃ
τελειωτικά ὄχι μόνον τὸν ὄζ' ἀπ' ἐδῶ τῆς Παγώνας, ἀλλὰ καί
ὅλα τὰ ἄλλα δαιμόνια ποῦ σκιάζουν καί ἀσχημίζουν τὸ εὐμορφο
καί δλόδροσο χωριὸ τῆς Ἀσήμες;

ἈΘΗΝΑ Γ. ΜΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΟΥ

ΠΟΙΟΣ δὲν τὸ ξέρει τὸ νησί μὲ τῶν τσαμῶν τὰ δάση,
ποῦ βροῖακει ὁ Ἑρῶτας σκιά, π' ἀνθεῖ τὸ καθαμπάσι;
ποῦ τὸ στολίζει φορεσιὰ μὲ πράσινο ἀιτάζι,
κ' ἔχει τὴ σκέφι τοῦ ἀγοριοῦ, τοῦ κοριτσιοῦ τὸ ράζι;

Σάμπως παιδὶ στὴν κλίνη του ἀγγελοκατωμένο
κοιμάται μέσ' στοῦ Μαρμαρᾶ τὸν κόρφο ξαπλωμένο,
κ' ἡ στρώση του μοσχοβολᾷ μὲ τ' ἄνθια τοῦ ἀλαδάνου,
κ' ἔχει γιὰ κουνουπιέρα του τὸν οὐρανὸ ἀπὸ πάνου!

(Χάλη Κων/λεως)

ΔΗΜ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ